

Open brief aan Bureau Jeugdzorg

Beste mensen van Bureau Jeugdzorg,

Nee, ik kan u geruststellen, bij ons is het kleinkind niet overleden.

Net niet!

Bijna was het zo ver in 2006.

Nee, ik kan u geruststellen, zijn moeder, onze dochter, is niet suïcidaal geworden.

Net niet!

Vaak is ze er, door het gemis van haar zoon, heel dicht tegenaan geweest en is ze in 4 jaar van een sterke jonge moeder veranderd in een angstige, wantrouwige, geestelijk ernstig zieke vrouw die maatschappelijk volkomen is teloorgegaan.

Misschien is het voor U een geruststelling dat mijn vrouw en ik er ook niet mee onderdoor zijn gegaan.

Net niet!

Wel hebben we een oneindig aantal slapeloze nachten gehad. Hebben we ons diep geraakt gevoeld door de manier waarop door jullie met onze kleinzoon, onze dochter en ons omgesprongen is. Hebben we ons afgevraagd wat de diepere zin was om een joch te behandelen alsof hij uit een familie kwam die een gevaar voor hem betekende. Waarvoor hij beschermd diende te worden. Met alle macht. Met alle trucs. En nog hebben wij onze bezorgdheid welke invloed deze jaren durende bureaucratie op onze kleinzoon zal hebben. Van onze dochter weten we het inmiddels. Die zal nog heel lang de trauma's met zich meedragen, bovenop de trauma's van mishandeling.

Bureau Jeugdzorg U vindt het kennelijk oké om maar een beperkte tijd aan de kinderen te besteden en het overgrote deel van de tijd aan bureaucratische en logge overlegstructuren.

U vindt het kennelijk oké om maar zoveel mogelijk van uw eigenlijke taken uit te besteden aan dure andere zorgaanbieders, in plaats van zélf aan de slag te gaan.

Kennelijk ook vindt u het oké om iedere familie over één kam te scheren door standaard ervan uit te gaan dat ze bedreigend zijn voor uw eigen belangen.

Bureau Jeugdzorg U gedraagt zich steeds meer als opgejaagd wild, in plaats een zelfreinigend proces in gang te zetten.

Het zou u, mensen van Bureau Jeugdzorg, sieren als u de lef zou etaleren, kijkend in een spiegel, tegen uzelf te zeggen: "Ja, we hebben op veel momenten de plank volkomen misgeslagen. We moeten in het vervolg een écht kind gericht beleid volgen. Het kind waar mogelijk centraal in een netwerk plaatsen en hulp aanvaarden van mensen die het kind liefhebben. We moeten erkennen dat wij van Jeugdzorg allemaal vreemden zijn voor een kind en het alleen al daarom van extreem belang is juist die mensen binnen het kind's netwerk erbij te betrekken. Mensen die waardevol voor het kind zijn geweest en in de toekomst kunnen en willen zijn."

U moet zich afvragen mensen van Bureau Jeugdzorg, waarom u *niet* aan waarheidsvinding doet bij conflictsituaties. U dient zich voortaan af te vragen waarom u *niet* het hele spectrum van een probleem evalueert, ten gunste van het kind. Heeft u angst tot de slotsom te komen dat een dergelijke benadering afbreuk zou kunnen doen aan de instandhouding van uw organisatie?

Ik zou U Bureau Jeugdzorg willen oproepen uit uw Ivoren Toren en diepe Loopgraven te komen en een totale reorganisatie in gang te zetten. Mensen binnen uw organisatie die niet geschikt zijn voor hun gezinsvoogdijtaak dienen op zo kort mogelijke termijn andere dingen met hun leven te gaan doen. Worden ze zelf ook gelukkiger van.

Keer de verhouding kind/bureaucratie 20/80 om in 80% voor het kind en 20% voor de bureaucratie. Heb de lef en laat zien wat je wél kunt! Misschien, heel misschien komt het dan ooit nog wel eens goed met U.

P. Schoorstra – opa

Jeugdzorg?? Ammehoela!!